

CÎNTUL I

Prolog la Divina comedie

- 1 Pe cînd e omu-n miezul vieții lui,
m-aflam într-o pădure-ntunecată,
căci dreapta mea cărare mi-o pierdui.
- 4 Amar mi-e să vorbesc cît de-nfundată
pădure-a fost, încît de-a ei cumplire,
gîndind la ea, mi-e mintea-ncrîncenată!
- 7 Un strop mai mult de-amar și m-ar răpune!
dar pînă să v-arăt a mea scăpare,
eu de-alte stări văzute-n ea voi spune.
- 10 Intrați în ea, și nu știu felu-n care
atît de mult eram de somn pătruns,
pe cînd ieșeam din dreapta mea cărare.
- 13 Dar cînd sub o colină fui ajuns,
sub care se-nfunda și-această vale,
de-a cărei groază mă simții străpuns,

- 16 privind văzut-am creștetele sale
scăldate-n focu-acelei dragi planete
ce mîna sigur pe-orișicare cale.
- 19 Și-atunci scăzu și spaima care-mi stete
o baltă-n suflet cît putu să-ncapă
prin noaptea care-atîtea spaime-mi dete.
- 22 Și ca și-acela ce din valuri scapă
și-abia răsuflă, [de la mal cătînd,
se-ntoarce spre primejdioasa apă;]
- 25 așa și sufletu-mi, și-acum fugînd,
s-a-ntors spre-acel ponor, [în ochi prinzîndu-l,
ce n-a lăsat om viu prin el nicicînd.
- 28 Și-astfel, truditul trup mai întremîndu-l,
plecai din nou pe coasta neumblată,
dar ferm picior tot cel de jos avîndu-l.
- 31 Și-abia-ncepui să urc pe ea, și iată,
săltînd o sprintenă panteră-n drum
și-avînd o blană mîndru-mpestrițată
- 34 nu vrea să-mi lase cale nicidecum,
și-astfel de mult mă-mpiedica-n suire
că stetei să mă-ntorc acum-acum.
- 37 Era-ntr-a zilei cea dintîi ivire,
iar soarele ieșea cu-aceleași stele
ce-au fost cu el, cînd veșnica iubire

CÎNTUL III

Pre-infernul

- 1 “Prin mine mergi la cuibul întristării,
prin mine mergi la veșnic plîns fierbinte,
prin mine mergi la neamul dat pierzării.
- 4 Justiția mișca pe-al meu Părinte;
puterea cea divină m-a durat,
iubirea primă și suprema minte.
- 7 Cînd eu n-am fost, nimic n-a fost creat,
ci veșnic tot, și-n veci voi fi durată,
să lase-orice speranță cine-a-ntrat.”
- 10 Așa scria-n culoare-ntunecată
Deasupra unei porți. Și-am zis: “Ce scrie,
maestre-aici, e vorbă-nfricoșată”.
- 13 Iar el, atunci, ca unul care știe:
“Se cade-aici să stingi orice prepus,
și-oricare spaimă moart-aici să fie.

- 16 Sosit tu ești în locul unde-am spus
că duhuri ai să vezi, aici aduse
fiindc-al minții bun și l-au răpus”.
- 19 Și mâna sa-ntr-a mea apoi o puse
zîmbind voios, iar d-asta mă-ntrămai,
și-n stări secrete-astfel el mă-ntroduse,
- 22 Suspine-aici și plîns și groaznic vai
urlau prin aerul lipsit de stele,
așa că la-nceput eu lăcrimai.
- 25 Diverse limbi, cumplite vorbe grele,
voci groase-ori iuți de furia durerii,
scrișniri de dinți, loviri de mîini cu ele
- 28 [făceau o larmă care-n fundul serii
se tot rotește-n acel aer stins
Ca pulberea-n vârtejurile verii].
- 31 Iar eu, ce-aveam de spaimă capu-ncins:
“Ce-i, Doamne”, am zis, “ce-aud? Ce neam să fie
de-a sa durere-atît de mare-nvins?”.
- 34 “Aceasta este-acea ticăloșie,
în care plîng nefericiții-acei
ce nici onoare n-au, nici infamie.
- 37 De-avalma stau cu îngerii mișei
cari nici fideli Puterii creatoare,
dar nici rebeli n-au fost, ci-nchiși în ei.

- 40 Respinși de Cer, spre-a nu-l știrbi-n lucoare,
sînt și de Iad respinși, căci ar putea
cei răi din Iad cu ei să-și fac-onoare.”
- 43 Și iarăși eu: “Ce cazn-atîț de grea
le smulge-urlare atîț de disperată?”
Iar el: “Un scurt răspuns tu vei avea.
- 46 Nu pot spera să moară niciodată
și-n josnica-le-orbire-atîț de seci
privesc cu pismă-oricare soartă dată.
- 49 Nici Drept, nici milă pentru ei în veci,
nici unu-n lume nici o faimă n-are,
Prea mult vorbim de ei; tu-i vezi și treci”.
- 52 Privind apoi, văzui un steag cu-atare
rotire-n jur, că-n graba-i negrăită
părea-n etern nedemn de-orice-alinare.
- 55 Și-atîț de-adînc-o gloată-ngrămădită
pe urma lui, că n-am crezut vreodată
că moartea poate-atîț de mult să-nghită.
- 58 Și aici pe mulți și cunoscuți și iată
privind văzut-am bine... umbra cui
fugi, de laș, de marea slujbă dată.
- 61 Și-atunci am înțeles și sigur fui
că-s răii-acei pe cari-i are-n ură
și Cel etern și și dușmanii Lui.

- 64 Acești ce viață nici trăind n-avură
sînt goi de tot, ai lumii ticăloși,
iar viespi și mari tăuni [cu 'nșepătură]
- 67 le scurg pe-obraji de sînge valuri roși,
pe care-amestecat cu plîns fierbinte
li-l sug de sub picioare viermi scîrboși.
- 70 Văzui apoi privind și mai-nainte
pe malul unui mare rîu popor,
și-am zis atunci: "O, fă, te rog, Părinte,
- 73 să știu de-aceștia cine-s ei? Ce zor
de-a trece-i face-așa de iuți să pară,
cum văd prin negru-amurg, din graba lor".
- 76 Răspunse el: "De cei ce s-adunară
vei ști la Aheron [în vremea cînd]
vei sta și tu pe marginea-i amară".
- 79 [Și iată ochii rușinat plecînd,]
de teamă să nu-ntreb și neplăcute,
[cercai pînă la rîu să merg tăcînd.]
- 82 Și-atunci spre noi în luntrea lui cea iute
văzui venind cărunț un corăbier,
strigînd: "Vai vouă, suflete pierdute;
- 85 Și-n veci de-acum lipsiților de cer!
eu vin ca să vă trec de ceea parte,
în noaptea cea de veci și-n foc și-n ger!